

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Κοντά στην κοιλιά

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικά, μηχανικά ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμιά, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμείλιση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία * Πεζογραφία – 350
* Σωτήρης Δημητρίου, *Κοντά στην κοιλιά* * Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας
Γιαννόπουλος * Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα * Σελιδοποίηση: «ΦΑΣΜΑ»
ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε. * Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση *
Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) & Σωτήρης Δημητρίου,
Αθήνα, 2014 * Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος
2014 * ΚΕΤ 9432 * ΚΕΠ 935/14 * ISBN 978-960-16-5975-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078 • ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΙΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ –
ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213, • ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ:
2310.70.63.55 • Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Η λέξη βασανίζομαι εμφανίστηκε στους τοίχους λίγο αφ' ότου άρχισε ο μαρμας της χώρας. Γρήγορη σαν άνεμος γέμισε όλη την πόλη. Στην Ηλιούπολη, σε νεοκλασικά των Εξαρχείων, σε μαντρότοιχους του Μεταξουργείου, στον Πειραιά, στην Σαλαμίνα. Έφτασε να χρησιμοποιείται ως τοποδεικτικό.

«Περνάω απ' τους Αγίους Αναργύρους, μετά απ' την Εθνική Τράπεζα, στο βασανίζομαι στρίβω δεξιά και φτάνω στο σχολείο» έλεγε ένα παιδάκι στο ανάλογο ερώτημα.

Στα βλέμματα των ανθρώπων κυριαρχούσε

η ανημπόρια που μια αίσθηση αξιοπρέπειας πασπάλιζε με ένα αχνό χαμόγελο.

«Τι λες; Τι θα γίνει;» ερωτούσε ο ένας τον άλλον και κοιταζόντουσαν σαν νεογέννητα πουλιά. Εν τούτοις μερικοί δυστυχημένοι και προ κρίσεως στέγασαν την ανημπόρια τους.

«Έτι να γίνει, κρίση» έλεγαν.

Σιγά σιγά περιέβαλλε την λέξη θρύλος. Άλλοι έλεγαν ότι την πρωτοέγραψε ένας υπάλληλος των ΔΕΚΟ που μειώθηκε ο μισθός του, άλλοι κάποιος που δεν άντεχε πια ν' ακούει για την δυσχερή θέση της χώρας και άλλοι ότι πίσω της υπήρχε μια ομάδα νεαρών που έκανε γκράφιτι.

Κατά μία περίεργη σύμπτωση η λέξη εξέφρασε τον συλλογικό ψυχισμό. Όταν η χώρα βάρεσε φαλιμέντο οι εταιρικές χώρες μάς έδειχναν συνέχεια με το δάχτυλο· αγκύλωση έπαθαν.

Αρχίσαμε κι εμείς σαστισμένοι να δείχνουμε ο ένας τον άλλον.

«Αυτός φταίει», «κι αυτός, κι αυτός, κι εκείνος κι ο άλλος εκεί στην γωνία».

Οι πιο ένθερμοι κατηγοροι διατράνωναν κάποια ενοχή τους. Αλλά τι ενοχή είχαν άραγε τα

παιδιά που με άγριο μάτι κραύγαζαν «αυτός, αυτός». Αμέσως η πολιτοφυλακή συνελάμβανε τον άνθρωπο.

«Μα πιστεύετε ένα παιδί;»

«Δεν ντρέπεσαι; Τολμάς να αμφισβητείς ένα παιδί; Πάμε τώρα για ένα σουλτάν-μερεμέτ».

Αλλά είναι να μην σε πάρει η κατηφόρα. Το Έθνος μας το έδειχνε πια με το χέρι όλη η υφήλιος. Η χώρα είχε λόξυγκα και τις νύχτες πεταγόταν στο κρεβάτι της από εφιάλτες, απ' την γλωσσοφαγιά. Οι κάτοικοι καταπτοήθηκαν και ένιωθαν χώρια σαν τον ψωριάρη. Και δυστυχώς αδυνατούσαν να συστοιχηθούν στα πρότυπα των βορείων, σερπετών χωρών.

Η χώρα αναθάρρησε όταν αγαθή τη τύχη εμφανίστηκε στους τοίχους και η λέξη λάθος. Σαν καταλύτης βοήθησε τους ανθρώπους να αποκτήσουν εποπτεία της γενικής εικόνας και σαν το νεράκι να βρουν τον συμφερότερο δρόμο.

Ένας ωρυόμενος ιερέας έλεγε στην τηλεόραση για τα εταιρικά κράτη.

«Πριν επισημάνουν την αγκίδα στο μάτι μας ας βγάλουν πρώτα το δοκάρι απ' το δικό τους. Και όπως έλεγε, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, η βάβω μου –Θιός σχωρέσ' την– είπε ο χέστης

στον κατουρλή κάνε παρέκει γιατί βρώμισες. Θε μου σχώρα με».

Τα χεράκια των συνελλήνων άρχισαν δειλά να δείχνουν τους βόρειους εταίρους.

«Έχει δίκιο ο παπάς, έχει δίκιο ο παπάς» ακουγόταν παντού.

Ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων υιοθέτησε την θεωρία ότι είμαστε πεδίο πειραμάτων. Στην γειτονιά μου ένας νεαρός που τον θεωρούσα πρότυπο ευφυΐας και σωφροσύνης σκύβει ενώ συζητούσαμε και μου λέει «μας ψεκάζουν».

«Μα τι λες τώρα. Αστειεύεσαι;»

Κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν πιστεύεις; Έλα αύριο πρωί πρωί, να σου δείξω» και σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

Κάποια άλλη φορά ήμουν σ' ένα ταξί. Βρώμικο· αν είχες κάτι αιχμηρό χάραζες την γυαλάδα. Το ράδιο είχε τις συνήθεις ζοφερές ειδήσεις. Ξαφνικά ο οδηγός γύρισε και με κοίταξε. Ρυπαρός κι αυτός· αξύριστος, άλουστος. Εν τούτοις συμπαθής και μ' έναν τρόπο ευχαριστημένος.

«Μας ζηλεύουν φίλε».

«Λέτε;»